

„Du veed, jeg var inde paa Biblioteket efter den Bog. Da jeg kom gaaende over Højbro, mødte jeg Johannes. Han bor jo der i Nærheden.“

„Naa — hvad sagde han?“

„Ingenting, du! Han gik forbi, som om jeg var Luft.“

„Og du er sikker paa, at han saae dig?“

„Det var umuligt andet. Vi kom gaaende paa det samme Fortov. Da han opdagede mig, saae jeg ogsaa, at han vilde skraa over Kørebanen; men der kom i det samme en Sporvogn over Broen. Saa gik han mig forbi med Øjnene i Brostenene.“

„Aa — fy dog!“

„Jeg vendte mig om og sagde: „Goddag, Johannes!“ — Jeg veed ikke, om han hørte det. Han gik i hvert Fald videre.“

„Hvor er dog saadan noget stygt!“ sagde Meta.

„Husk paa, han kalder det selv for Fromhed! Men nu veed vi altsaa, hvor vi har ham. Vi eksisterer ikke mere for ham. Og det er maaske bedst saadan for begge Parter.“

„Det tror jeg bestemt ogsaa. Siden du fortalte mig det forfærdelige om Rosalie, har jeg næsten ikke kunnet taale at tænke paa Johannes. Jeg drømmer endnu om hende om Natten. Og nu maa du sende ham hendes Brev, Povl. Gør det endnu iaften! Hører du?“

„Jeg veed ikke rigtig —“

„Jeg siger dig, Povl, du kan ikke forsvare at beholde det Brev. Mest for Johannes' egen Skyld. Han skulde for længe siden have haft at vide, hvad han har paa sin Samvittighed.“

„Men om det nu dræber ham?“

„Saa var det da endelig kun retfærdig Gengældelse. Den sødeste og gladeste unge Pige i Verden pinte han tildøde. Og nu gaar han sin eneste Bror forbi uden at ville kendes ved ham. Hvad kalder du det?“

„Johannes er et stakkels forgjort Menneske. Men lad os nu ikke tale mere om ham. Han er, som han er, og staar ikke til at redde.“

Han tog sit Overtøj paa for at gaa hen og se til en Arbejdsmands syge Barn, der for Tiden var hans eneste Patient.